

arbejde med den ærede Kultusminister og de Kræfter, der stilles til Raadighed for det eventuelle Udvalg og derigennem for Rigsdagen, maa kunne naa til den bedst mulige Løsning af denne Sag.

Alfred Christensen: Jeg skal modstaa den Fristelse, der kunde være for mig til at komme ind paa de Betragtninger, som min ærede Sidemand, Repræsentanten for Hillerød (Dinesen), nu kom ind paa, om Foranstaltninger til øjeblikkelig Hjælp til fødende. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at jeg tror, at det ærede Medlem som Ungkarl ikke repræsenterer den højeste Sagkundskab i den Retning. Jeg vil udtale min Glæde over, at dette Forslag er kommet frem og udtale Haabet om, at det maa blive ført lykkeligt og hurtigt gennem dette Ting. Jeg vil endogsaa tilføje, at hvis det ærede Folketing har Lyst dertil, kan det henvise dette Forslag til Retsudvalget; vi bleve i Nat ved Tolvtiden færdige med vort Arbejde og ligge for Øjeblikket ledige. Vil man henvise Forslaget til os, kan jeg love Dem, at det skal faa en energisk, proper og hurtig Behandling.

Hvad angaar selve Indretningen af Hospitalet, drister jeg mig ikke til at rette nogen Kritik mod Hospitalets Indretning i det hele taget. Jeg tror, det er et heldigt Tidspunkt at foretage en Omordning af Hospitalsforholdene paa, idet vi nu blandt vore Overlæger og Professorer have en hel Række af Mænd i deres yngre kraftige Alder, som udgøre Videnskabens Blomst i Øjeblikket. Jeg tror, at de ville være saadan med paa alle medicinske og kirurgiske Spørgsmaal, at vi — naar de blive tagne med paa Raad, og jeg antager, at de allerede ere blevne tagne med paa Raad — ville være i Stand til at indrette de enkelte Hospitalsbygninger saaledes, at de ikke blot ville blive paa Højde med, hvad man bygger af Hospitaler i Udlandet, men saa vidt muligt komme til at betegne et Fremskridt.

Jeg har imidlertid bedt om Ordet, fordi jeg med den praktiske Mands Blik har undersøgt den foreliggende Plan til Bebyggelse af disse 20 Tdr. Land, og jeg vil da sige, at om Lægevidenskaben end er kommen til det Standpunkt, at Hospitalet skal anlægges pavillonvis, saaledes, at en mindre Samling Patienter afgrænses for sig i en mindre Bygning, der kaldes en Pavillon, maa det dog være mindre forstaaeligt for Folk, der vide, hvad Grunden er værd, og at Staten kun har 20 Tdr.

Land her at raade over, og som vide, at det vil være vanskeligt at faa mere Plads der ude, at man for at opføre 10 — siger og skriver ti Sygepavilloner — skal være nødt til at opføre i alt Fald 42 Stykker Bygninger. Det forekommer mig efter denne Plan, at det ikke er et Sygehospital, men et Overlægehospital, vi her anlægge. Fra Overlægernes Synspunkt maa jeg sige, at jeg aldrig i mine Dage har set noget mere hensigtsmæssigt og fortrinligt. Jeg kan forestille mig alle disse Professorer og Overlæger, der bo rundt omkring, og hvis Vinduer vende ud til Gaden, baade til Blegdamsvejen, som nu eksisterer, og til den Boulevard, som Kommunen skal anlægge over for Epidemihospitalet. Der vil blive en smuk Udsigt fra Vinduerne, de ville faa deres eget komfortable Hus, og de ville snart vide at udvide sig saaledes, at de faa hver for sig en stor og skyggefuld Have. Det vil sige, at de opnaa det misundelsesværdige at kunne komme til at ligge paa Landet i Kjøbenhavn. Men om dette, som kan være meget behageligt for vedkommende, er nødvendigt for Overlægernes Sundhedstilstand og økonomisk forsvaret for os paa Rigsdagen, der skulle bevilge Pengene dertil, bliver et helt andet Spørgsmaal. Jeg skal helt lade den Side af Sagen ligge, som andre ærede Talere have beskæftiget sig med, om det overhovedet er nødvendigt, at alle vore Overlæger og Professorer bo her paa Hospitalet, naar de dels have deres Forelæsningsgerning som Universitetsprofessorer og dels deres private Praksis som Læger, og jeg maa dertil føje, at Stillingen som Overlæge paa Frederiks Hospital eller Kommunehospitalet er kombineret med den allermest udstrakte og lønnende Praksis, hvad der er ganske selvfølgelig, eftersom det er Lægestandens Spidser, der ere Indehavere af disse Pladser. Om det er nødvendigt og hensigtsmæssigt, og om de Herrer selv maatte ønske at bo paa Hospitalet, skal jeg ikke udtale mig om; men som Forretningsmand er jeg ganske sikker paa, at den Plads og de Bygninger, som nu ere udlagte til Overlæger og Professorer, billigere kan benyttes saaledes, at vi lavede een Beboelsesbygning til dem. Den skulde bygges godt, ikke særlig flot, men efter de bedste almindelige kjøbenhavnske Mønstre, saaledes at hver af de Herrer fik en 7—9 Værelsers Lejlighed til en Pris af ca. 1,500—1,600 Kr. aarlig. Det maatte dog være en meget ordentlig Bopæl for en Overlæge. Man maatte da kunne lave et saadant 4 Etages Hus med en